

Шишмановитѣ палати и болярскитѣ кжщи. Уморениятъ градъ тежко дишаше, потъналъ въ дълбокъ сънь. И когато месечината се изправи надъ желѣзната порта и открититѣ жълтици свѣтнаха като разрината жарь, отгоре презъ една бойница две жадни очи се впиха къмъ дисагитѣ.

— Какво свѣти тамъ долу? — попита единъ тихъ и треперливъ гласъ.

— Пари свѣтятъ, имане гори, — зашепна циганинътъ. — Челеби Сюлейманъ ще ги даде всичкитѣ на оня, който предаде ключа на крепостъта.

Дветѣ очи блѣснаха като два вжглена.

— Много ли сж жълтицитѣ!

— Два пълни мешинени дисага.

— Всичкитѣ ли ще получа?

— Всичкитѣ до една. На мене, ако искашъ, може да дадешъ само една, да си купя конь, за да натоваря плячката, която ще нагрябамъ отъ Велико-Търново.

— Ами по какво ще ме познае утре пашата?

— По името. Какъ ти е името? — попита циганинътъ.

Името си не обаждамъ. Азъ съмъ жидъ. Тъй да му кажешъ: единъ жидъ предаде ключа на желѣзната врата.

И когато тежкиятъ ключъ падна отвждъ и звънна въ краката на циганина, Ангелъ Михаилъ поведе цѣлъ керванъ отъ небесни колесници къмъ стария престолень градъ на България, да товари човѣшки души.

На другия день ордитѣ на Челеби Сюлеймана нахлуха като мжтенъ порой и повлѣкоха нечетнитѣ съкровища и

